

„V tomhleto bohem zatraceným městě už každý slyšel ten telefon zvonit a viděl vás, jak k němu letíte.“

„Tak kdo ještě žije?“

„Paní, co prodávala kanáry. Včera večer jsem si to ověřil.“

„Jenže to bylo včera večer.“

„Kvůli tomu vás teď nevolám. Přijďte dneska k večeru ke mně domů. Nejspíš vás roztrhnu jako hada.“

„Proč?“

„Proč jste stál ve tři ráno před mým domem?“

„Já?“

„Radši si opatřte pořádné alibi. Nemám rád, když mě někdo chce strašit. Kolem páté jsem doma. Jestli se rychle vymáčknete, dostanete možná i pivo. Ale jestli mi začnete mluvit kolem dokola, tak vás nakopu do zadku.“

„Crumley!“ zařval jsem.

„Koukejte přijít!“ A zavěsil.

Pomalu jsem se vracel k domovním dveřím.

Telefon znovu zazvonil.

Peg!

Nebo ten člověk, co vydechuje studený led? Anebo že by to byl Crumley ve své nejprotivnější náladě?

Prudce jsem rozrazil dveře, skočil dovnitř, zabouchl za sebou a pak jsem s nekonečnou trpělivostí vložil do své underwoodky čistý bílý list papíru s Elmem Crumleym a přinutil ho, aby mi říkal jen samé hezké věci.

Vtom se přes Benátky převalilo deset tisíc tun mlhy, dorazilo mi až k oknům a proniklo spárami ve dveřích dovnitř.

Kdykoliv mě začne sklíčovat vlhký bezútešný listopad, vím, že je načase odejít znovu někam dál od moře a dát se ostříhat.

Takové ostříhání má v sobě cosi, co mírní krev, zklidňuje srdce a upevňuje nervy.

A kromě toho pořád nemohu zapomenout na toho starce, jak klopýtá z márnice a běduje: „Proboha, kdo ho tak strašně ostříhal?“

Samozřejmě že ten strašlivý sestřih má na svědomí Cal. A tak jsem měl několik důvodů, proč zajít za Calem, nejhorším holičem v Benátkách a snad i na světě, ale laciným, kterému stačí zavolat přes přílivové vlny mlhy a už čeká s těmi svými tupými nůžkami a ohání se vrčavým elektrickým strojkem, který už vyděsil a udivil leckteré chudé spisovatele i neškodné zákazníky, když zabloudili dovnitř.

Cale, říkal jsem si, zažeň trochu tu tmou.

Vpředu nakrátko. Ať dobře vidím.

Po stranách nakrátko. Ať dobře slyším.

Vzadu nakrátko. Ať cítím, co se za mnou plíží.

Jenže jsem to ke Calovi nestihl, alespoň tentokrát ne.

Když jsem vyšel z domu do mlhy, vykračoval si po Windward Avenue průvod obrovských tmavých slonů. Nebo tam vlastně tančily pavanu černé nákladáky vzadu s velkými jeřáby a drapáky. S ohlušujícím hřměním se valily k molu a chystaly se je strhnout či aspoň začít s bouráním. Tady v Benátkách se o tom mluvilo už kolik měsíců. A teď ten den přišel. Nebo přijde nejpozději zítra.

Aspoň jsem si měl čím zkrátit čekání na návštěvu u Crumleyho.

A jít za Calem mě zas tolik nelákalo.

Sloni se těžce vláčeli, hekali pod svými stroji a otrásali chodníky a nezadržitelně se valili pohltit zábavní podnik, koně i kolotoč.

Připadal jsem si jako starý ruský spisovatel, šíleně zamilovaný do zimy a dující vichřice, ale co jsem měl dělat v té chvíli jiného než jít za tím průvodem?

Než jsem se dostal k molu, polovina nákladáků už sjela do písku a chystala se zamířit proti vlnám a pochytat všechno to harampádí, co se nahází přes zábradlí. Ostatní zamířily po prohnílych prknech k Číně a cestou vířily dřevěný shnilý prach.

Kýchal jsem, utíral si nos do papírového kapesníku, ale pořád jsem šel za nimi. S takovou rýmou bych měl zůstat doma v posteli, ale představa, že bych si měl jít lehnout s tolika myšlenkami plnými mlhy, mrhnutí a deště, mě poháněla dál.